

A decorative border composed of small, colorful triangles in shades of blue, green, yellow, and red, arranged in a repeating pattern around the perimeter of the page.

Đề bài

*Em hãy kể
về một lần
em mắc lỗi
không làm
bài, nói dối.*

Bài làm 1

Đọc sách, tôi rất thích một câu nói của nhà văn người Úc: “*Không có gì là hoàn hảo, có chăng chỉ là sự đề cao mà thôi*”. Đúng, thử hỏi trong chúng ta có ai dám tự nói mình chưa mắc lỗi dù chỉ một lần không?

Tôi cũng vậy, có lẽ tôi không thể quên lỗi lầm mình gây ra hôm đó, khiến người tôi yêu quý nhất – mẹ tôi – buồn lòng...

Hôm ấy, đất dạt vàng ánh nắng, trời mát dịu, gió khẽ hôn lên má những người đi đường. Nhưng nó sẽ là ngày tuyệt đẹp, nếu tôi không có bài kiểm tra khoa học tệ hại đến như vậy, hậu quả của việc không chịu ôn bài. Về nhà, tôi bước nhẹ lên cầu thang mà chân nặng trĩu lại. Tôi buồn và lo vô cùng, nhất là khi gặp mẹ, người tôi nói rất chắc chắn vào tối qua: “Con học bài kỹ lắm rồi”.

Mẹ đâu biết khi mẹ lên nhà ông bà, ba đi công tác, tôi chỉ ngồi vào bàn máy tính chứ nào có ngồi vào bàn học, bởi tôi định ninh rằng cô sẽ không kiểm tra, vì tôi được mười điểm bài trước, nào ngờ cô cho làm bài kiểm tra mười lăm phút. Chẳng lẽ bây giờ lại nói với mẹ: “Con chưa học bài hôm qua” sao? Không, nhất định không.

Đứng trước cửa, tôi bỗng nảy ra một ý “Mình thử nói dối mẹ xem sao”. Nghĩ như vậy, tôi mở cửa bước vào nhà. Mẹ tôi từ trong bếp chạy ra. Nhìn mẹ, tôi chào lí nhí “Con chào mẹ”. Như đoán biết được phần nào, mẹ tôi hỏi: “Có việc gì thế con?” Tôi đưa mẹ bài kiểm tra nói ra về ầm ỨC: Con bị đau tay, không tập trung làm bài được nên viết không kịp...” Mẹ tôi nhìn, tôi cố tránh hướng khác. Bỗng mẹ thở dài! “Con thay quần áo rồi tắm rửa đi!”.

Tôi “dạ” khẽ rồi đi nhanh vào phòng tắm và nghĩ thầm: “Ồn rồi, mọi việc thế là xong”. Tôi tưởng chuyện như thế là kết thúc, nhưng tôi đã lầm. Sau ngày hôm đó, mẹ tôi cứ như người mất hồn, có lúc mẹ rửa bát chưa sạch, lại còn quên cắm nồi cơm điện. Thậm chí mẹ còn quên tắt đèn điện, điều mà lúc nào mẹ cũng nhắc tôi. Mẹ tôi ít cười và nói chuyện hơn. đêm đêm, mẹ cứ trở mình không ngủ được.

Bỗng dưng, tôi cảm thấy như mẹ đã biết tôi nói dối. Tôi hối hận khi nói dối mẹ. Nhưng tôi vẫn chưa đủ can đảm để xin lỗi mẹ. Hay nói cách khác, tôi vẫn chưa thừa nhận lỗi lầm của mình. Sáng một hôm, tôi dậy rất sớm, sớm đến nỗi ở ngoài cửa sổ sương đêm vẫn đang chảy “róc rách” trên kẽ lá.

Nhìn mẹ, mẹ vẫn đang ngủ say. Nhưng tôi đoán là mẹ mới chỉ ngủ được mà thôi. Tôi nghĩ: Quyền “*Truyện về con người*” chưa đọc, mình đọc thử xem. “Nghĩ vậy, tôi lấy cuốn sách đó và giờ trang đầu ra đọc. Phải chăng ông trời đã giúp tôi lấy cuốn sách đó để đọc câu chuyện “lỗi lầm” chẳng!”...

Khi Thượng đế tạo ra con người, Ngài đã gắn cho họ hai cái túi vô hình, một túi chứa lỗi lầm của mọi người đeo trước ngực, còn cái túi kia đeo ở sau lưng chứa lỗi lầm của mình, nên con người thường không nhìn thấy lỗi của

mình”. Tôi suy ngẫm: “Minh không thấy lỗi lầm của mình sao?”. Tôi nghĩ rất lâu, bất chợt mẹ tôi mở mắt, đi xuống giường. Nhìn mẹ, tự nhiên tôi đi đến một quyết định: Đợi mẹ vào phòng tắm, rồi lấy một mảnh giấy nắn nót đề vài chữ.

Mẹ tôi bước ra, tôi để mảnh giấy trên bàn rồi chạy ù vào phòng tắm. Tôi đánh răng rửa mặt xong, đi ra và... chuẩn bị ăn bữa sáng ngon lành do mẹ làm. Và thật lạ, mảnh giấy ghi chữ: “Con xin lỗi mẹ” đã biến đâu mất, thay vào đó là một chiếc khăn thơm tinh mẹ và cốc nước cam. Tôi cười, nụ cười mãn nguyện vì mẹ đã chấp nhận lời xin lỗi của tôi.

Đến bây giờ đã ba năm trôi qua, mảnh giấy đó vẫn nằm yên trong tủ đồ của mẹ. Tôi yêu mẹ vô cùng, và tự nhủ sẽ không bao giờ để mẹ buồn nữa. Tôi cũng rút ra được bài học quý báu: Khi bạn biết xin lỗi bố mẹ, bạn sẽ có nhiều hơn một thứ bạn vẫn đang có, đó là tình thương.

“Từ thuở sinh ra tình mẫu tử

Trao con ấm áp tựa nắng chiều”.

Quách Trí Dũng

Lớp 6A – Chuyên Hà Nội – Amsterdam

Bài làm 2

Cuối năm học vừa qua, em được nhận phần thưởng Học sinh xuất sắc. Thầy cô và bạn bè khen ngợi nhưng chính những lời khen ngợi ấy lại làm cho em xấu hổ vô cùng. Chuyện là thế này:

Em vốn là học sinh giỏi toán, bài kiểm tra nào em cũng đạt được điểm 9, 10. Mỗi lần thầy gọi điểm em trả lời rất rành rọt trước sự thán phục của bạn bè trong lớp. Một hôm, trong giờ ôn tập, em chủ quan không học bài cũ. Theo thường lệ thầy giáo gọi học sinh lên bảng. Em đã có điểm kiểm tra miệng nên tin chắc thầy không gọi đến mình. Vì vậy, em ung dung ngắm trời qua ô cửa sổ và tha hồ tưởng tượng đến trận bóng đá chiều nay giữa lớp em với lớp 6B.

Nhưng chuyện bất ngờ xảy ra, thầy giáo yêu cầu cả lớp lấy giấy ra làm bài. Biết làm sao bây giờ? Mọi khi làm bài một tiết thầy thường báo trước, còn hôm nay sao lại thế này? Đây đó trong lớp nổi lên tiếng xì xào thắc mắc của một số bạn. Em ngơ ngác nhìn quanh một lượt và chợt bừng tỉnh khi bạn Hoa ngồi bên cạnh huých tay vào sườn nhắc nhở: “*Kia! Chép đề đi chứ*”.

Em có cảm giác là tiết kiểm tra hôm ấy dài vô tận. Em loay hoay viết rồi lại xóa. Vì mất bình tĩnh nên đầu óc cứ rối tinh lên. Thời gian đã hết em nộp bài mà lòng cứ thấp thỏm, lo âu.

Tuần sau, thầy giáo trả bài. Như mọi lần, em nhận bài từ tay thầy rồi phát cho các bạn. Liếc qua bài mình em thấy bị điểm 3, tim em thất lại. Em không để cho ai nhìn thấy và cố giữ nét mặt thản nhiên. Về mặt ấy che bao

sóng gió trong lòng em. Thật là chuyện chưa từng có, ăn nói làm sao với thầy, với bạn, với bố mẹ bây giờ? Em quay cuồng suy nghĩ và bất chợt nảy ra ý nghĩ...

Thầy giáo gọi điểm vào sổ. Đến tên em, em bình tĩnh xướng to: “Tám ạ!”. Thầy gọi tiếp bạn khác. Em thở phào nhẹ nhõm và tự chủ chắc thầy giáo sẽ không để ý vì có gần chục bài kiểm tra điểm kém cơ mà.

Để xóa mọi dấu vết, tối hôm ấy, em làm bài lại rồi lấy bút đỏ ghi điểm 8 theo nét chữ của thầy. Ngày qua ngày, cứ nghĩ đến lúc thầy giáo xem lại bài là em lại lạnh cả người. May sao, mọi chuyện trôi qua êm đẹp và có lúc em đã quên bằng chuyện ấy.

Cuối năm, em đạt danh hiệu học sinh xuất sắc. Những tràng vỗ tay, những lời khen ngợi chân thành, vẻ tự hào và hài lòng của cha mẹ... Tất cả những điều ấy vô tình khơi dậy sự day dứt và xấu hổ trong em. Em không xứng đáng. Em muốn nói ra sự thực xấu xa ấy nhưng không đủ can đảm.

Thời gian trôi qua, đẩy lùi mọi chuyện vào dĩ vãng nhưng nỗi ân hận trong em vẫn còn nguyên đó. Giờ em kể lại chuyện này với thái độ tự kiểm điểm, phê phán thật nghiêm túc. Mong thầy cô, cha mẹ và các bạn tha thứ cho em.

Bài làm 3: Một lần nói dối

Việc xảy ra đã lâu lắm rồi vậy mà em còn nhớ mãi.

Năm ngoái, nhà trường tổ chức đi tham quan Bến Nhà Rồng và Thảo Cầm Viên. Mỗi học sinh phải đóng góp hai ngàn đồng cho chuyến tham quan ấy. Nghe chuyện, mẹ không ngần ngại đưa cho em tiền để sáng vào đóng cho lớp trưởng.

Tối hôm đó, tiếng loa vang lên từ đám đất trống gần nhà làm em bồn chồn. Người ta đang tổ chức hội cho với nhiều trò chơi vui. Tiếng ca, tiếng nhạc cứ mãi thúc giục, em vào xin phép ba mẹ, định bụng sẽ đến khu chợ một lát rồi về.

Đến nơi, quả thật là vui, ở đây có đủ các trò chơi từ thả vòng, chơi lon đến trò xổ số lô tô. Hấp dẫn nhất là trò quay vòng số. Một vòng quay mười hai con số thi nhau chớp tắt. Dễ trúng quá! Trò chơi này quyến rũ khiến em mua một con số hai trăm đồng. Trật rồi! Em ngần ngại và mua con số khác. Lại trật nữa! Em mua số đến hết nhẵn hai ngàn đồng mẹ vừa cho.

Thấy em về với vẻ mặt buồn thiu mẹ hỏi: “Có việc gì vậy con?”. Trên đường về em rắp tâm nói dối nên em giả đò mếu máo khóc: “Con đánh rơi mất hai ngàn đồng rồi. Thôi vậy con không đi tham quan nữa đâu”. Mẹ ngần ngại một lúc rồi móc túi lấy ra những tờ bạc nhàu nát và nói: “Lâu lâu mới có dịp đi xa, con lấy số tiền này mai đóng góp cho nhà trường”.

Tối hôm đó, ngồi học bài, em thấp thỏm chờ mẹ về. Thường vào giờ này mẹ đã về. Chắc bữa nay bán ế nên mẹ về trễ. Hôm ấy, mãi đến hơn mười giờ đêm mẹ mới về. Gánh chè còn lưng lưng phân nửa. Nhìn vẻ mặt buồn buồn của mẹ, em không sao cầm được nước mắt. Lòng dấy lên một nỗi ân hận, em chạy đến ôm chầm lấy mẹ và nước nỡ kể hết sự thật. Nghe xong, mẹ vuốt đầu em nói: “Con biết hối lỗi như vậy là tốt rồi. Mẹ còn xoay sở được. Con cứ giữ lấy tiền này cho mẹ vui”.

Từ đó, mỗi lần nghe loa hội chợ là mỗi lần lòng em lại dấy lên niềm ân hận. Em hứa từ nay không làm mẹ buồn và không giấu bất cứ điều gì.